

LA UN DECENIU DISTANȚĂ

Vlad Ardeiaș, Ianuarie 2020

În urmă cu zece ani, la îndemnul lui Dumnezeu și încurajarea unor prieteni apropiați, debutam un proiect ambițios: tipărirea unei reviste lunare care să fie distribuită gratuit oricui dorește s-o citească. La vremea aceea ideea a fost una îndrăzneată datorită logisticii necesare și, mai ales, a costurilor implicate. Mulți au fost de părere nu numai că această cheltuială este o risipă, dar și că va fi imposibilă datorită sumei necesare în fiecare lună. Mulți pot crede într-un proiect care necesită un efort financiar momentan, însă nu și într-unul susținut.

Realitatea este însă că atunci când Creștinii își propun să împlinească planurile lui Dumnezeu, orice este posibil. Iar existența acestei publicații la zece ani distanță de la primul număr, reprezintă o mărturie în acest sens.

Acum, la împlinirea unui deceniu, ne gândim la toți cei care au susținut acest proiect la fiecare pas al lui: an după an, lună de lună, v-ați rugat pentru această publicație și pentru aceste reviste, le-ați împărțit, le-ați recomandat și le-ați susținut financiar. Zecile de mii de exemplare care au ajuns în toți acești ani nu numai în căminele oamenilor, dar și în spitale, în instituții guvernamentale, în penitenciare, în aziluri de bătrâni și-au adus rodul pe care-l vom vedea deplin numai în eternitate. Cuvântul tipărit pe aceste pagini a avut puterea de a îndruma, încuraja sau și muștra sute de oameni. Mărturiile pe care le-am primit de-a lungul timpului din partea cititorilor, reflectă această realitate. Iar toate acestea nu ar fi fost posibile fără voi, cei în a căror inimă această publicație are un loc.

Noi, cei direct implicați în materializarea acestui proiect, nu vă adresăm mulțumiri și asta nu pentru că nu vă apreciem, ci pentru că mulțumirile noastre nu au puterea de a reflecta valoarea implicării voastre.

„Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.” (1 Petru 1:24, 25).

Ne amintim și studiem deseori cu reverență și admirație despre toți eroii credinței din trecut, despre credința și faptele lor în situații deosebit de grele, despre modul în care prin deciziile lor a fost scrisă istoria mării controversate de până acum. Motivul pentru care Dumnezeu a păstrat înregistrarea tuturor acestora de-a lungul timpului până la noi, este faptul că acum este timpul nostru, al celor ce trăim în prezent. Marea controversă se scrie mai departe iar în aceste timpuri noi suntem cei pe care Dumnezeu îi are, cei pe care El contează, cei care sunt chemați ca martori ai Lui. Acest privilegiu este temporar, căci și timpul nostru va trece.

„De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.” (2 Petru 1:10).

Să continuăm cu hotărâre pe Calea Credinței, știind că planurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru fiecare dintre noi constituie nu numai singura cale către împlinire și fericire, dar și cea mai mare aventură pe care cineva o poate experimenta în această viață.

Fie care toți cititorii acestei publicații să se bucure pe deplin de revelația Domnului nostru Isus Hristos și de toate binecuvântările pe care Tatăl nostru le-a pus în El pentru fiecare dintre noi!

Amin!

Cuprins:

Caracterul lui Dumnezeu

Pag. 2

Demascat

Pag. 9

GÂNDURI DESPRE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

PARTEA A PATRA

Vlad Ardeiaș, Ianuarie 2020

Realitatea faptului că Dumnezeu a fost Cel care a luat viețile celor despre care Scriptura ne oferă deseori istorii detaliate este afirmată de majoritatea Creștinilor. Însă această simplă afirmare a istoriei Scripturii nu rezolvă nici pe departe dilema de milenii despre caracterul lui Dumnezeu ci, dimpotrivă, complică și mai mult problema. Discutând în exclusivitate despre deciziile lui Dumnezeu, fără a lămuri natura contextului în care aceste decizii au fost luate și, mai mult, fără a explora motivele dar și sentimentele din spatele lor, simpla afirmație „Dumnezeu nimicește”, cu toate că este adevărată, descrie o imagine neadevărată.

În cadrul articolelor anterioare am trecut în revistă nu numai ceea ce Scriptura afirmă la acest capitol, dar și implicațiile grave ale erorii „Dumnezeu nu nimicește” și câteva idei despre contextul marelui conflict dintre Bine și rău. În cadrul acestui capitol ne vom apropia de „sfânta sfintelor” din Sanctuarul acestui subiect: inima lui Dumnezeu.

Contextul mării lupte

Odată ce a decis în mod ireversibil calea despărțirii de Dumnezeu, Satan a acționat în mod instinctiv în direcția atragerii câtor mai multe ființe în aceeași direcție. Problema majoră cu care s-a confruntat însă a fost încrederea pe care toate ființele create o aveau în Creator. Această încredere era produsul natural al procesului îndelungat de cunoaștere, proces în cadrul căruia Dumnezeu le-a oferit toate dovezile posibile că este vrednic de încredere, nu numai prin faptul că nu i-a înșelat niciodată, dar și prin modul surprinzător cu care i-a tratat la fiecare pas. Această barieră a încrederii putea fi însă înlăturată.

Scriptura ni-l descrie pe Lucifer ca fiind cel ce a fost cel mai apropiat de Dumnezeu dintre toate ființele create. Având acea poziție de intimitate, cuvântul lui avea influență în rândul tuturor celorlalți, pe al treilea loc după cel al Tatălui și al Fiului. Folosindu-se de această încredere din partea tuturor, Lucifer a folosit cea mai eficientă metodă de a strica o relație personală: punerea caracterului lui Dumnezeu sub semnul întrebării. Zugrăvind în mod negativ caracterul lui Dumnezeu ca unul care, spre deosebire de ceilalți, avea acces în lucrurile mai intime ale Sale, atribuind intenții mincinoase și sentimente neadevărate inimii Sale, Lucifer a născut în inimile unora dintre ascultătorii săi pentru prima dată în istoria Universului unul dintre cele mai teribile sentimente: frica.

Dezvăluindu-ne una din legile naturale care guvernează relațiile, Scriptura afirmă că
„În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:18).

Dar și reversul este adevărat: în frică nu este dragoste; ci frica desăvârșită izgonește dragostea. Astfel, inducerea fricii a reprezentat cel mai bun mijloc pentru a crea o breșă în încrederea pe care ființele cerești o aveau în Dumnezeu, breșă care, alimentată de argumentele aduse zilnic pe de o parte și de ignorarea avertismentelor divine pe de altă parte, s-a mărit până când a produs despărțirea definitivă de Creatorul.

Confruntat cu aceste acuzații mortale, Dumnezeu nu a mai putut să răspundă prin cuvânt deoarece chiar cuvântul Îi era pus în discuție. Acesta este motivul pentru care a pregătit un

Plan de mântuire

Planul de mântuire sau de salvare îl vizează în primul rând pe omul care, spre deosebire de celelalte ființe cerești implicate în acest conflict, mai poate fi încă recuperat la viață veșnică. Însă acest plan, prin natura lui, este menit să ofere și răspunsurile necesare clarificării inimii lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, acest plan are trei faze:

Prima fază a durat aproximativ 1500 de ani și anume până la marele potop din timpul patriarhului Noe. În acest răstimp Dumnezeu nu a intervenit în cursul natural al omenirii prin legi care să impună restricții. Scopul a fost acela de a demonstra întregului Univers care este rezultatul firesc al despărțirii de Dumnezeu: suicidul, moartea.

De ce a fost nevoie de această demonstrație? Tocmai pentru că una dintre acuzațiile lui Lucifer avea în vedere tocmai legea fundamentală a vieții: despărțit de Dumnezeu, nimeni nu poate trăi.

Cea de-a doua fază a durat aproximativ 2500 de ani până la întruparea Mântuitorului. Această perioadă cunoscută generic sub denumirea de „Perioada Vechiului Legământ” este marcată de intervenția lui Dumnezeu prin sistemul legilor și poruncilor. Acest sistem a fost menit ca, prin disciplinare, să-i determine pe oameni să se teamă de Dumnezeu pentru a fi atenți la ceea ce El le arată, astfel încât manifestarea păcatului să fie restrânsă și Dumnezeu să câștige timp pentru a-i salva pe oameni de suicid. Folosind sistemul legilor și poruncilor, Dumnezeu a descoperit omului ce este păcatul, care este natura omului și imposibilitatea acestuia de a scăpa din acest blestem prin propriile-i eforturi.

Cea de-a treia perioadă în care suntem și noi, cea a Noului Legământ, este menită să ne descopere inima lui Dumnezeu și soluția pentru problema păcatului: Fiul Său, Isus Hristos.

Ceea ce este foarte important să înțelegem este faptul că, datorită naturii acestor lucrări distincte, fiecare descoperire aparține în exclusivitate perioadei respective. Cu alte cuvinte, în prima fază nu putem găsi descoperirea din cea de-a doua, iar în a doua fază nu putem găsi descoperirea din cea de-a treia. În prima perioadă de până la potop, omenirea nu a înțeles natura păcatului, a neprihănirii și incapacitatea omului de a trăi în neprihănire și asta pentru că omul nu a avut la îndemână mijloacele necesare pentru acest scop. De asemenea, datorită absenței revelației lui Isus Hristos, în cea de-a doua fază, cea a Vechiului Testament, nu putem înțelege inima și intențiile finale ale lui Dumnezeu. Răsfoind legile și poruncile vechi testamentare, cercetând evenimentele descrise în acea perioadă, ideile principale pe care oricine le poate înțelege este că păcatul este mortal și că Dumnezeu cere desăvârșirea pe care omul nu o poate oferi. De ce numai atât? Pentru că Dumnezeu nu și-a propus să descopere dragostea Lui în Vechiul Testament deoarece această descoperire, în contextul social și religios al acelor vremuri în care prima zeul cel mai puternic, i-ar fi încurcat pe cei mai mulți dacă nu chiar pe toți.

Astfel, una dintre cele mai mari dileme cu care se confruntă Creștinismul este imaginea lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Multe din poruncile și din acțiunile Sale din acea perioadă au fost menite să inspire frică și groază și au reușit. Acesta este unul dintre motivele pentru care majoritatea a concluzionat că inima lui Dumnezeu este plină de mânie împotriva oamenilor păcătoși, plină de dorința instinctivă de răzbunare pe aceștia. Păcatul este atât de abominabil în fața lui Dumnezeu încât repulsia pe care i-o provoacă nu poate să dispară decât odată cu nimicirea păcătosului.

Revelația Mântuitorului

Punând în antiteză aceste două ultime perioade și, mai exact, descoperirea lui Dumnezeu pe parcursul lor, apostolul Pavel ne spune că

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, ... care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:1-3).

În Vechiul Testament, Dumnezeu ne-a transmis mesaje prin intermediul solilor Săi credincioși însă „chipul” lui Dumnezeu nu poate fi văzut decât în Persoana Singurului Său Fiul născut. Într-adevăr, orice efort de a înțelege inima lui Dumnezeu trebuie direcționat către studiul Persoanei Mântuitorului și nu către cel al legilor și evenimentelor descrise în Vechiul Testament. Înseamnă asta că trebuie să negăm evenimentele și raportul din Vechiul Testament numai pentru că atât de mulți dintre cei care și-au asumat sfântul nume de „Creștin” au abuzat de ele? Nicidecum, ci mai degrabă să le înțelegem în lumina care vine prin Hristos.

Mântuitorul a revoluționat în mod ireversibil imaginea Creatorului. Dacă până la El zeul era în genere privit ca un individ auster, permanent supărat și ofensat de oamenii care trebuiau să împlinescă tot soiul de ritualuri care mai de care mai absurde pentru a-l mulțumi, Isus a tras cortina timpului și ne-a îngăduit să-L privim pe Dumnezeu așa cum este El atunci când L-am rugat

„Doamne, învață-ne să ne rugăm...” (Luca 11:1).

Ce este Dumnezeu?, ca să știm cum să ne apropiem de El. Cum este Dumnezeu?, ca să știm ce să gândim despre El. Cine este Dumnezeu?, ca să știm cum să simțim față de El. Iar Isus,

Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cel „care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3), ne-a deschis o infinită și nebănuită perspectivă prin cele două cuvinte „Tatăl nostru” (Luca 11:2). Isus a desființat astfel pentru totdeauna imaginea de origine demonică a zeului înfuriat și a înlocuit-o cu Realitatea Persoanei Tatălui, a Părintelui.

Astfel, tot ceea ce citim în Vechiul Testament trebuie așezat în acest context al revelației Mântuitorului pentru a înțelege corect inima și caracterul lui Dumnezeu. Cine a înțeles aceste principii va putea citi și înțelege corect Scriptura.

Iar pentru aceasta, vă propun să facem acest exercițiu al așezării evenimentelor vechi testamentare în această nouă perspectivă, urmărind descoperirea inimii lui Dumnezeu în unele dintre cele mai reprezentative dintre ele.

Grădina Edenului

Încă de la începutul existenței sale, omul a fost avertizat personal de Tatăl său atât despre existența unui conflict cât și despre iminența unui atac asupra lui:

„Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:16, 17).

Sunt mulți Creștini care nu au citit niciodată Scriptura iar dintre cei puțini care au făcut-o, mulți dintre ei o citesc prin perspectiva tradiției bisericii de care aparțin. Astfel, cuvintele „vei muri negreșit” sună în cele mai multe urechi „te voi omorî negreșit”, o amenințare la adresa omului în cazul în care acesta va îndrăzni să calce porunca divină. Astfel, ceea ce a fost numai o descriere a unei consecințe naturale inevitabile, este transformat de imaginea tradițională într-o veritabilă amenințare cu moartea.

Soarele răsărea pentru ultima dată pentru următoarele milenii pe un pământ fericit. Se consumau ultimele clipe de fericire desăvârșită pentru mult timp de atunci înainte. Cum își petrecuse Tatăl noaptea precedentă? Cel mai probabil veghind la căpătâiul celor care dormeau liniștiți, inconștienți de ceea ce urma să se întâmple peste numai câteva ore, cel mai probabil încercând să transforme fiecare din aceste ultime clipe, în eternitate.

Momentul în care omul a ales să se despartă pe el și întreaga rasă umană de Izvorul Vieții a existat nu numai pe pământ, dar și în Cer. Dumnezeu a știu tot ceea ce se petrecea în acele momente fatale pe mica noastră planetă și, mai mult decât atât, implicațiile catastrofale, imposibil de calculat, ce aveau să se abată nu numai asupra omenirii timp de milenii, dar și asupra inimii Tatălui. Dar, cu toate că dispunea atât de autoritatea cât și de puterea necesară de a interveni, Tatăl a rămas ascuns pentru a oferi omului libertatea absolută fără de care nu exista nicio perspectivă a unei relații bazate pe dragoste. În clipa în care omul a ales să ia din fructul oprit, toată durerea omenirii, întregul dezastru planetar, chinul și suferința fiecărei ființe în parte au străfulgerat inima Lui. Cu adevărat, numai o inimă de Dumnezeu ar fi putut rezista unui asemenea șoc!

Nu cu mult timp după aceea, ca de obicei, Tatăl a coborât în grădină pentru a se întâlni cu copiii Săi. „Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: „Unde ești?” (Geneza 3:8, 9).

Ca și în cazul multor opere din literatura universală și multor partituri din muzica simfonică, deseori și Scriptura nu ne oferă decât o descriere factuală, fără detaliile emoțiilor și sentimentelor din spatele replicilor sau deciziilor, a tonului vocilor care au rostit cuvintele notate în ea. Care a fost tonul folosit de Tatăl atunci când a întrebat „Unde ești?”. Și, mai important, ce a simțit în inima Lui când a rostit aceste două cuvinte?

Ei bine, potrivit imaginii clasice a zeului, trebuie să fi fost mâniat, plin de furie, enervat la culme pentru că cele două creaturi de pe această planetă ne semnificativă din Universul Său infinit, au îndrăznit să-I iasă din cuvânt. Știți, asemenea părintelui înfuriat pentru că tocmai l-a prins pe copil făcând cine știe ce lucru interzis. Dar este acesta adevărul? Aceasta a fost realitatea zilei aceleia din Grădina Edenului?

Mântuitorul ne-a îndemnat mereu să privim în adâncul ființei noastre, să observăm ce surprindem acolo și să comparăm aceste sentimente instinctive cu Maiestatea Ființei lui Dumnezeu:

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7:11).

Părinților, de câte ori ni s-a întâmplat ca copiii să se ascundă de noi? Ce am simțit? Desigur, inima ne-a fost frântă ca niciodată altcândva și asta pentru că fuga copilului mărturisește despre lipsa încrederii. Aceasta a fost lovitura primită de Tatăl ceresc din partea copiilor Săi cu care până atunci avusese o relație perfectă, de o desăvârșire pe care niciunul dintre noi nu a experimentat-o.

O analiză a textului din orice altă perspectivă decât cea a revelației venită prin Mântuitorul, va produce o concluzie eronată despre caracterul lui Dumnezeu. Atunci când tânărul bogat, cel ce avea să-i întoarcă spatele lui Isus prețuind propriile averi mai mult decât oferta divină, L-a abordat pe Mântuitorul, Acesta „S-a uitat țintă la el, l-a iubit” (Marcu 10:21). Aceeași privire cu aceeași inimă trebuie s-o vedem și în Tatăl atunci când i-a abordat pe cei ce hotărâseră să-I întoarcă spatele. Aceasta este învățătura Bibliei despre inima lui Dumnezeu.

Un scriitor Creștin nota odată că atunci când Adam a văzut prima frunză desprinzându-se și căzând la pământ, a plâns așa cum niciun om nu a plâns vreodată despărțirea de o persoană dragă. Și trebuie să fi fost așa de vreme ce Adam fusese coroana creației lui Dumnezeu de pe această planetă, făcut după chipul și asemănarea Sa. Și dacă Adam era atât de sensibil, care a fost drama prin care a trecut inima lui Dumnezeu?

Potopul

Studiul atent al descrierii sumare a stării omenirii dinaintea potopului nu poate decât să ne îngrozească:

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5).

Superlativele „toate”, „în fiecare zi” și „numai” ne descriu o imagine teribilă menită să exprime distanța inimaginabilă care se crease între inima lui Dumnezeu și cea a oamenilor. Ce a fost în inima Tatălui? Cum Îl vedem pe Dumnezeu? Este zeul mânios datorită răutății omului și decis să facă dreptate în acest caz? Să fac dreptate pentru cine? Pentru Sine? Ce părinte a fost vreodată alinat de despărțirea copilului său printr-un act al dreptății?

Însă acest pasaj este unul dintre puținele din Vechiul Testament care ar putea fi greșit înțeles în ceea ce privește inima lui Dumnezeu și asta pentru că Scriptura ne descoperă câteva din sentimentele Sale, invitându-ne parcă să considerăm amplitudinea acestora:

„I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut.” (Geneza 6:6, 7).

Cine poate bănuși ce s-a întâmplat în inima infinită a lui Dumnezeu atunci când a fost clar că 99,9999% din copiii Lui nu mai au nicio șansă, că a continua să trăiască ar fi o mai mare durere pentru ei decât să moară și nu numai atât, dar și că El este Cel care trebuie să le pună capăt vieții fiind Singura Autoritate în acest sens?

Atunci când vrem să înțelegem inima lui Dumnezeu, trebuie să citim raportul evenimentelor prin prisma descoperirii Aceluia care a rostit sfâșietoarele cuvinte „Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?” (Luca 22:48).

Sodoma și Gomora

Anunțându-și misiunea, Domnul i-a spus prietenului Său Avram:

„Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu. De aceea Mă voi pogori acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști.” (Geneza 18:20, 21).

Cine a rostit acest cuvinte? Un zeu mânios care se pregătea pentru un act plin de foc și fum prin care furia să-i fie liniștită? Care a fost inima din spatele acestui anunț? Scriptura nu ne îngăduie să imaginăm niciun gând în afara descoperirii pe care o avem în Persoana Celui care, „când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, ... a plâns pentru ea” (Luca 19:41).

Chiar înainte de a trimite cei doi îngeri în ultima vizită pe care Sodoma și Gomora urmau să le primească înainte de nimicirea lor, Domnul decidă să-l viziteze pe prietenul Său, Avram. De ce tocmai atunci? De ce nu l-a vizitat înainte sau după acel eveniment.

Realitatea este că Dumnezeu cunoștea foarte bine inima prietenului Său și modul în care acesta urma să reacționeze instinctiv la informațiile pe care avea să i le împărtășească. Astfel, această vizită s-a constituit în inițiativa lui Dumnezeu de a găsi un mijlocitor pentru sodomiți. Însă situația impune și următoarea întrebare: de ce? De ce a mai investit Dumnezeu efort în acest demers știind bine că cei zece oameni neprihăniți nu existau în aceste două cetăți? De dragul dreptății? Dreptate pentru cine? Pentru Sine? Trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu are nevoie de dreptate, ci El nu caută decât căi și mijloace prin care să-i aducă pe copiii Săi înapoi la Sine.

Să continuăm pe aceeași cale a comparației dintre inimile noastre și inima lui Dumnezeu, cale la care Mântuitorul Însuși ne-a invitat. Dacă ați ști că copilul nu mai are nicio șansă de recuperare decât una singură, i-ați acorda-o? Desigur! Chiar dacă nu mai este decât una dintr-o mie? Sigur! Dacă dacă este numai una dintr-un milion? Chiar și atunci! De ce? Pentru că aveți încredere într-Un Dumnezeu al minunilor, al imposibilului. Așa este!

Dar în acest caz Dumnezeu nu a avut un alt Dumnezeu în care să aibă încredere că ar putea face o minune să-i salveze pe copiii Lui. El știa prea bine care este realitatea pe care nici măcar El n-o putea schimba. Atunci de ce a mai căutat mijlocitorul? Ei bine, aici am ajuns la punctul în care realitatea se învecinează cu absurdul, am ajuns la absurdul Dragostei care se agață chiar și de ceea ce nu există. Așa este Dumnezeu! Aceasta este inima lui Dumnezeu!

Faraon și armata egipteană

Faraon și armata lui au murit la porunca directă a lui Dumnezeu:

„Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare, și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.” Moise și-a întins mâna spre mare. Și, înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă, dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; niciunul măcar n-a scăpat.” (Exodul 14:26-28).

Ce a fost în inima Sa atunci când a rostit această sentință, această poruncă? Avem din nou două variante: cea păgână a zeului înfuriat pentru că o altă putere a îndrăznit să-I nege în repetate rânduri autoritatea, și cea a luminii Fiului lui Dumnezeu pe care o putem câștiga prin studiul atent al detaliilor istoriei.

Este adevărat că jumătate din problemă este rezolvată atunci când cercetătorul reușește să formuleze în mod corect întrebările. Să întrebăm așadar Cuvântul lui Dumnezeu, iar Acesta ne va răspunde:

De ce nu i-a scos Dumnezeu pe evrei din Egipt după primul refuz al lui faraon? Ar fi fost pe deplin îndreptățit s-o facă căci prin această primă ofertă le oferise egiptenilor șansa corectă la pocăință.

De ce nu i-a scos Dumnezeu pe evrei din Egipt după prima plagă și a mai trimis încă nouă? Ar fi fost pe deplin îndreptățit s-o facă căci prin această primă minune le demonstrase egiptenilor realitatea Identității Sale.

De ce nu i-a nimic Dumnezeu pe egipteni imediat după ce au plecat în urmărirea evreilor? Ar fi fost pe deplin îndreptățit s-o facă căci dovezile supranaturale oferite până atunci ar fi convins pe oricine de inutilitatea oricărei încercări de a se opune planului divin.

De ce nu i-a nimic Dumnezeu pe egipteni prin peretele de foc care a separat cele două tabere o noapte întreagă? De ce a așteptat o noapte întreagă? Ar fi fost pe deplin îndreptățit s-o facă căci egiptenii depășiseră deja chiar și ultima posibilitate de pocăință.

Răspunsul trebuie obținut prin revelația venită de la Fiul lui Dumnezeu, de la Cel care, copleșit de bucurioasa identificare a femeii sideo-feniciene cu un câine, a rostit eliberatoarele cuvinte: *„O, femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voiești.”* (Matei 15:28).

Inima Tatălui era chinuită la perspectiva morții copiilor Săi egipteni. Toate ofertele, înmulțite din nou și din nou, repetate parcă la nesfârșit într-un proces ce părea deja ridicol, nu au

constituit decât manifestarea naturală a dragostei care nu poate accepta cu ușurință refuzul categoric al copiilor Săi.

Moartea lui Moise

Îngrozit de perspectiva de a nu i se împlini visul pentru care luptase decenii la rândul, Moise apelează la inima Părintelui și Prietenului Său divin:

„Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică; căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!” (Deuteronomul 3:23-27).

Scriptura nu notează decât reacția exterioară a lui Dumnezeu la aceste sfâșietoare rugăminti, fără a aminti nimic despre inima Lui:

„Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miază noapte, spre miază zi și spre răsărit, și privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta.” (Deuteronomul 3:23-27).

Au fost acestea cuvintele unui zeu mâniat de îndrăzneala unui muritor de a-L corecta în decizia luată? A fost aceasta atitudinea unei divinități înfuriată de cutezanța unui fir de praf? Nu! Categoric nu! Descoperirea pe care o avem în Fiul lui Dumnezeu nu ne îngăduie o asemenea concluzie!

Priviți-l pe Fiul lui Dumnezeu care plânge împreună cu Maria și Marta la mormântul lui Lazăr, cu toate că știa că mai erau numai câteva minute până la învierea acestuia. Puterea cu care durerea temporală lovește inima Lui întrece cu mult perspectiva veșniciei.

Cu toate că, având perspectiva veșniciei, știa prea bine care urma să fie slava de care Moise se va bucura după înviere, Tatăl era chinuit de durerea copilului Său pricinuită de faptul că urma să moară, că nu va intra în Palestina, era chinuit de perspectiva temporală. El nu poate ocoli durerea prezentă în fiecare clipă în parte în virtutea rezolvării eterne care constituie Realitatea pregătită și asigurată de El Însuși. Pentru inima lui Dumnezeu fiecare secundă în parte reprezintă o eternitate în sine, motiv pentru care este zdrobit de durerea fiecărui om în parte. „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta.” reprezintă paradoxul inimii Tatălui: neputința momentană în fața durerii din fiecare secundă în parte a unui Dumnezeu infinit.

Durerea lui Dumnezeu

Iată cum prezintă Mântuitorul inima lui Dumnezeu, priviți cum rezumă El întreaga istorie sângeroasă a Vechiului Testament:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripă, și n-ai vrut!” (Matei 23:37).

După săptămâni de luptă cu incendiile forestiere, unul dintre pompierii australieni se plimba singur pe o cărare, îngrozit de dezastrul rămas. La un moment dat a văzut la picioarele lui cadavrul carbonizat al unei păsări de mărimea unei găini. Fără să-și dea seama de ce, acesta a împins într-o parte trupul inert numai pentru a vedea cu uimire cum, de sub aripile păsării, au fugit imediat câțiva pușori îngroziți. Mama murise salvându-și puii sub aripă.

Revizuiind trecutul istoriei evreilor, Isus nu amintește aici evenimentele, faptele, ci descoperă inima lui Dumnezeu, tragedia Tatălui. Cine o poate cuprinde?

Cu mulți ani în urmă am citit o pildă relevantă în cadrul studiului acestui subiect. Pilda spunea că într-o zi, un Creștin greu și îndelung încercat, L-a rugat pe Dumnezeu să-i arate Cerul pentru a prinde din nou putere și curaj să lupte mai departe pe Calea Creștină:

„Dă-mi o mică idee despre cum este Cerul, Doamne”, a spus acesta plecat pe genunchi lângă patul său.

În noaptea aceea Creștinul a fost vizitat de un înger care l-a luat cu sine spre cer. Însă cu cât se apropiau mai mult de destinație, cu atât mai puternice deveneau acele sunete înfiorătoare pe care Creștinul le ignorase la început. Îngrozit de acele văitături, Creștinul l-a întrebat pe înger:

„Mergem spre cer? Ești sigur că nu ai încurcat direcția spre care ne îndreptăm?”

„Nu, sunt sigur! Dar de ce mă întreb?” răspunse acesta.

„Sunt speriat de aceste sunete, de acest glas care se vaietă și strigă atât de îngrozitor. Ești sigur că nu ne îndreptăm spre iad?”, insistă Creștinul.

„Cum de nu înțelegi?” îl întrebă mirat îngerul. „Tu nu ai citit Scriptura unde spune că

„Aș vrea să-mi alin durerea; dar mă doare inima în mine. Iată, strigătele fiicei poporului meu răsună dintr-o țară depărtată.” „Nu mai este Domnul în Sion?” „Nu mai este în ea împăratul ei?” ... „Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este niciun doftor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?” (Ieremia 8:18,19, 21, 22).

Deseori Creștinii își imaginează Cerul ca pe un soi de parc de distracții în care toți cei de acolo stau într-o continuă beatitudine, într-o nesfârșită stare de fericire și bucurie. În timp ce există bucurie în cer, să nu uităm că acolo se resimt toate evenimentele de pe pământ, acolo se iau decizii în consecința deciziilor oamenilor, acolo este inima Tatălui în care se acumulează durerea tuturor copiilor Săi.

Inima omului este dotată cu capacitatea de a se închide în fața durerii excesive. Rotind parcă un întrerupător, omul începe să glumească și să râdă în fața celor mai sfâșietoare și tragice evenimente prin care este chemat să treacă. Am fost uimit să-i văd pe copiii care se jucau râzând pe străzile orașului Sarajevo care era sub asediu de ani de zile. Am fost terifiat să-l aud pe Imad Awde povestindu-mi cum a trecut prin copilăria marcată de prezența sediului central al organizației Hezbollah la numai câteva clădiri distanță de casa părinților lui, cum moartea printre copii era la ordinea zilei, uneori gloanțele cădeau din cer fără nicio veste. Am fost îngrozit atunci când o prietenă îmi povestea cum trebuia s-o convingă zi după zi pe mama ei să se întoarcă acasă la ea și la frații ei, în ciuda iadului pe care-l trăia din cauza tatălui. Și mereu m-am întrebat: cum poate un om să supraviețuiască unei asemenea torturi emoționale constante? Răspunsul a fost mereu același: inima omului se închide în fața durerii într-un instinct de autoconservare, și refuză s-o mai perceapă, ignorând-o cu desăvârșire. Astfel, durerea devine inexistentă pentru el.

Poate însă Tatăl ceresc să ia o astfel de „vacanță”? Poate inima Lui să se închidă măcar pentru o secundă? Poate Dumnezeu să se cufunde în somn pentru a uita de toată durerea, măcar pentru o oră, măcar pentru un minut? Nu! Dumnezeu nu doarme, inima Tatălui este chinuită în fiecare secundă.

Cât de mare este durerea lui Dumnezeu? Nu putem începe să înțelegem decât dacă câștigăm perspectiva Părintelui.

Pastorul Richard Wurmbrand povestește că în scurta perioadă pe care a mai petrecut-o în România între ziua liberării din închisoare până în cea în care a părăsit teritoriul țării, în timp ce călătorea cu trenul, a fost abordat de un domn:

„Câți ani de pușcărie ați făcut, domnule Wurmbrand?”, îl întrebă străinul.

„Patrusprezece,” răspunse pastorul, „din care patru la izolare.” adăugă acesta.

„Nu știți ce este durerea, domnule Wurmbrand,” veni replica parcă tăioasă a necunoscutului.

Pastorul Wurmbrand a mărturisit că a fost tulburat de provocarea interlocutorului său, pe care l-a întrebat frumos:

„De ce-mi spuneți asta?”

„Eu nu am făcut nicio zi de pușcărie,” spune acesta. „Dar am o fiică care este de doi ani acolo. Asta este durere, domnule Wurmbrand. Asta este durere.”

Cum poate un părinte supraviețui torturii copilului său? Cum?

Așadar, cine poate înțelege pe deplin drama prin care trece Dumnezeu de mii de ani? Cine poate înțelege pe deplin durerea Celui care este atât Părinte, cât și Judecător? Cine poate înțelege pe deplin situațiile atât de complexe pe care Dumnezeu a trebuit să le instrumenteze timp de șase mii de ani de nebunie generală, de haos planetar? Cine poate înțelege pe deplin durerea lui Dumnezeu?

Epilog

Vă invit să faceți un exercițiu: lăsați jos această revistă și recitiți dialogul dintre fiul risipitor și tatăl lui de la finalul pildei. Reveniți apoi la această lectură. Mulțumesc!

Ați reușit? Ați găsit în Scriptură DIALOGUL dintre fiul risipitor și tatăl lui de la finalul pildei? Nu? Nu este de mirare: nici eu nu l-am găsit. Și asta pentru că nu există niciun dialog. Există numai monologul fiului care vorbește despre ceea ce este drept și pledează pentru milă. Tatăl însă nu-l bagă în seamă, nu-i adresează niciun cuvânt, nu-i răspunde nimic. Ci este înnebunit de fericire pentru că suferința inimii Lui este în sfârșit alinată de împlinirea celui mai mare vis pe care l-a avut vreodată:

„Să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.’ Și au început să se veselească.” (Luca 15:23, 24).

Atunci „au început” să fie fericiți! Până atunci Tatăl nu S-a putut veseli!

Nu există decât un singur lucru care poate alina durerea lui Dumnezeu: întoarcerea copilului înapoi la sânul Tatălui.

Aceasta este inima lui Dumnezeu.

Aceasta este descoperirea pe care o avem prin Fiul Său.

Aceasta este maniera în care trebuie citit și înțeles Vechiul Testament.

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:9).

DEMASCAT

Imad Awde

Triteism

O altă variantă care nu este atât de răspândită ca și trinitatea este cea numită „triteism”.

Triteismul este conceptul că Dumnezeirea din Biblie este compusă din trei ființe / dumnezei separați, dar care sunt una în natură, scopuri, planuri și intenții. Acest concept nu afirmă existența unui Dumnezeu, ci mai degrabă a unei Dumnezeiri care este compusă din trei dumnezei.

Observați punctul numărul 4 din Crezul Atanasian. El afirmă că „fără a face confuzie între persoane, nici divizând substanța.” Termenul „nici divizând substanța” face directă referire la ceea ce este numit „triteism”. Potrivit trinitarienilor ortodocși, triteismul împarte substanța lui Dumnezeu în trei ființe separate care ar fi trei dumnezei, motiv pentru care este numită tri-teism. Observați următoarea definiție a „trinității ortodoxe” în care este amintită definiția triteismului:

„... Termenul persoană (hypostasis) nu trebuie aici înțeles în sensul primar, ca și când ar exista trei persoane sau trei indivizi diferiți sau trei ființe conștiente de sine care acționează separat. Ideea trinitariană a personalității este între aceea a unei simple forme de manifestare sau a unei identități care ar putea conduce la triteism, și ideea unei personalități omenești, independente și limitate care ar rezulta în triteism. Cu alte cuvinte, evită ... Trinitatea unitariană a concepției întreite și aspectul unei aceeași ființe, și ... Trinitatea triteistă a trei ființe distincte și separate.” (Philip Schaff, History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, pages 676, 677).

Observați aici că tri-teismul este definit ca ideea că Dumnezeu există în trei persoane care sunt „trei indivizi diferiți sau trei ființe conștiente de sine care acționează separat.” Pe scurt, trinitatea afirmă „un Dumnezeu format din trei persoane” în timp ce triteismul afirmă „o Dumnezeirea formată din trei ființe”, deci trei dumnezei.

Modalismul

O altă variantă care nu este atât de răspândită este „Numai Isus” sau Modalismul. Acest crez afirmă că există un singur Dumnezeu, un spirit sau o ființă singulară, care se manifestă în trei moduri: Tată, Fiu și spirit sfânt.

Fundamentul acestei doctrine este că Isus este Tatăl și Isus este spiritul. Un Dumnezeu Se revelează în diferite „moduri”. Nu există trei persoane sau ființe; numai o singură persoană sau ființă cu trei forme de manifestare.

Adevăr versus mister

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Pavel știa în cine a crezut, căci a spus că „știu în cine am crezut.” El era sigur de Dumnezeu său și de Hristos. El avea o relație personală cu Hristos și, ca rezultat, era sigur că Hristos avea un viitor pentru el.

Pavel cunoștea identitatea Dumnezeului lui. Tu o cunoști?

„De ce îmi adresezi mie o asemenea întrebare?” te-ai putea gândi. „Sigur că știu. Sunt Creștin. Sunt un urmaș al lui Hristos.”

Dacă întrebarea mea te surprinde, atunci îngăduie-mi să-ți explic. Identitatea lui Dumnezeu a fost pervertită în zilele noastre. Cu câțiva ani în urmă am mers într-o anume biserică și am adresat câtorva persoane această întrebare: mai jos este întrebarea; mi-ar plăcea să o consideri și tu:

„Biblia spune că în zilele din urmă solia celor trei îngeri va fi proclamată omenirii. Prima solie spune „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7). Cine este Dumnezeu?”

Dacă trebuie să-i invităm pe oameni la adevăratul Dumnezeu al Bibliei, nu este cunoașterea de Dumnezeu esențială acestei misiuni? Cum pot spune omenirii despre Dumnezeul meu dacă nu știu cine este El? Pentru a complica și mai mult situația, cum pot să-i spun unui Creștin care deja are o concepție greșită despre adevăratul Dumnezeu al Bibliei, când eu însumi nu sunt sigur cine este El?

Biblia afirmă că această solie trebuie să fie dusă „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6). Trebuie dusă în lungul și latul pământului. Scopul acestei solii este de a-i îndemna pe oameni să I se închina adevăratului Dumnezeu: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.”

Spre uimirea mea, am primit răspunsuri diferite. Cu toate că toți cei pe care i-am întrebat aparțineau aceleiași denominațiuni, se închinau în aceeași biserică, avea același pastor și citeau aceeași Biblie. Nu aș fi surprins dacă răspunsul tău diferă de cel al prietenului sau fratelui tău. De ce? Pentru că dușmanul a reușit să-i convingă pe Creștini că identitatea lui Dumnezeu este o taină sau, cel puțin, este prea complicat și dincolo de capacitatea omului de înțelegere.

Atunci când eu am decis să-I dau viața lui Isus și să mă alătur unei biserici, am fost învățat trinitatea și mi s-a spus s-o accept prin credință pentru că omenirea nu poate înțelege cine este Dumnezeu. Mi s-a dat un material tipărit despre trinitate care s-a dovedit a fi peste puterea mea de înțelegere. Asemenea lui Atanasie, cu cât citeam mai mult, cu atât mai puțin înțelegeam.

Însă nu asta este ce citim în Biblie și asta nu a fost nici experiența apostolilor. Într-una dintre epistolele sale, Pavel i-a lăudat pe Creștinii din Tesalonic datorită veștilor pe care el și alți apostoli le-au primit despre ei:

„Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.” (1 Tesaloniceni 1:9, 10).

Când păgânii au decis să I se închine lui Dumnezeu ca rezultat al predicării lui Pavel, ei au înțeles cine era Dumnezeul Bibliei. Ei Îl cunoșteau pe Dumnezeul Bibliei, pe Dumnezeul Cel viu și adevărat care avea un Fiu numit Isus iar ei Îl așteptau. De aceea, ei au înțeles că Dumnezeul Bibliei este Tatăl.

Contextual, Pavel a spus că cei din Tesalonic predicau cuvântul altora în multe locuri (1 Tesaloniceni 1:8). Ideea este că aceștia auzeau Evanghelia de la Pavel și o împărtășeau multor altora. Acest lucru a ajuns ulterior la urechile lui Pavel. Pe baza rapoartelor pe care le-a primit de la alții despre cei din Tesalonic, el le-a scris prima epistolă.

Cu alte cuvinte, cei care au auzit ceea ce tesalonicenii predicau, au înțeles că Dumnezeu la Care trebuiau să se întoarcă și pe care trebuia să-L venereze, este Tatăl. Ei au înțeles de asemenea că Isus este Fiul Acestui Dumnezeu.

Această solie a fost primită de Pavel de la Isus (Galateni 1:12), apoi de la Pavel la tesaloniceni, de la tesaloniceni în Macedonia, Ahaia și pretutindeni. În final, acest lucru a fost aflat de Pavel. Pe tot acest parcurs, solia și-a menținut precizia și unicitatea. Un aspect crucial al acestei solii a fost identitatea lui Dumnezeu. De fapt, asta este ceea ce a subliniat Pavel în ceea ce privește rapoartele pe care le-a auzit.

Sunt sigur că dacă aș fi adresat întrebarea mea oricărui Creștin care a auzit solia lui Pavel în urmă cu 2000 de ani, indiferent dacă era din Macedonia, Ahaia sau din altă parte, răspunsul lor ar fi fost același: „Singurul Dumnezeu al Bibliei este Tatăl. Isus Hristos este Fiul Dumnezeului Celui viu și adevărat.” Pentru că asta este ceea ce au fost învățați.

Pavel și toți cei care au fost învățați de el, L-au cunoscut pe Dumnezeul Bibliei. Ei nu erau confuzi; ei nu se închinau unei taine.

În lumina acestor fapte, este foarte interesant modul în care Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, vorbește despre două femei: una curată (Apocalipsa 12) și cealaltă stricată (Apocalipsa 17). Desigur, femeia curată reprezintă copiii credincioși ai lui Dumnezeu, în timp ce prostituata stricată reprezintă poporul apostaziat sau Creștinii decăzuți.

În Apocalipsa 7 citim despre copiii credincioși ai lui Dumnezeu din ultimele zile ca fiind cei 144.000. În capitolul 14 este afirmat ceva interesant despre aceștia:

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” (Apocalipsa 14:1).

Fruntea adăpostește lobul frontal, partea creierului cu care gândim și luăm decizii, deci locul în care luăm deciziile în ceea ce-L privește pe Dumnezeu și închinarea. Copiii lui Dumnezeu din ultimele zile vor avea numele Tatălui și numele lui Isus scrise pe frunți ceea ce simbolizează loialitatea și închinarea Tatălui și Fiului. Ei știu Cui I se închină, știu în cine au crezut.

Pe de altă parte, observați ce este scris pe fruntea femeii stricate:

„Pe frunte purta scris un nume: Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. (Apocalipsa 17:5 KJV).

Această femeie, care simbolizează Creștinismul apostaziat, se închină și crede într-o taină. În mintea ea, cuvântul „taină” este scris în locul numelui Tatălui și al Fiului Său.

Acest detaliu este interesant în lumina evenimentelor care se derulează astăzi. Pavel și toți care au crezut Evanghelia știau cine este Dumnezeul lor. Ei credeau în Dumnezeu și Îl așteptau pe Fiul Său din cer. Creștinii de astăzi sunt în confuzie în ceea ce privește persoana căreia i se închină. Dumnezeul pe care-l venerază este înconjurat de un mister pe care nimeni nu-l poate pătrunde sau înțelege.

Dragă cititorule, dacă crezi că trăim în ultimele zile, atunci aceste lucruri ar trebui să te îngrijoreze. Dumnezeu ți le-a descoperit prin Ioan cu un motiv. El nu dorește ca cineva să piară. El dorește să aibă o relație apropiată și reală cu tine. El te rodește și vrea că tu să-L cunoștim de aici și revelația Lui din Scripturi. Te rog să-ți amintești că aici nu discutăm despre natura lui Dumnezeu, ci numai despre identitatea Sa. Ceea ce urmărim prin acest material este să aflăm răspunsul la întrebarea „Cine este Dumnezeu?”, nu „Ce este Dumnezeu?”.

Monoteism Biblic

Pentru a ajunge la înțelegerea corectă a identității lui Dumnezeu, trebuie să studiem Biblia și nu tradițiile și ideile filosofice ale oamenilor. Primul și cel mai fundamental fapt pe care trebuie să-l stabilim pentru a continua acest studiu, este că există un singur Dumnezeu.

Învățătura monoteistă reprezintă punctul de vedere cel mai răspândit nu numai în Creștinism, dar și în alte religii ca Islam și Iudaism. Însă nu toți credincioșii monoteiști se închină aceluiași Dumnezeu.

Islamul afirmă că există o singură Dietate sau un singur Dumnezeu. El este Creatorul cerurilor și al pământului. Cuvântul „Allah” folosit pentru a se referi la Dumnezeu în Quran, este cuvântul arab „Dumnezeu”. Cartea Islamică folosește același cuvânt atunci când se referă la Dumnezeu în Ioan 3:16. Însă iată ce scrie în Quran despre Allah:

„El este Dumnezeu (care este) Unul. Dumnezeu, Refugiul veșnic. El nu dă naștere și nici nu este născut și nici nu are vreun echivalent.” (Surat 112 Al-‘Iklāṣ).

Acest un singur verset din multe altele, afirmă în mod clar că Dumnezeu este unul și că El nu are niciun Fiu. Acesta nu poate fi același cu Cel menționat în Biblie. Dumnezeul Bibliei a născut un Fiu (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9, etc.).

Iudaismul din zilele noastre afirmă că există un singur Dumnezeu, dar ei nu cred că acest un Dumnezeu este format din trei persoane și nici nu cred că acest Dumnezeu are un Fiu, sau că Isus a fost Mesia. Dumnezeu este o Ființă individuală care Îl va trimite într-o zi pe Mesia. Cel mai important text pentru un evreu este numit „Shema”: „*Ascultă, O Israel: Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn.*” (Deuteronomul 6:4).

În Creștinism, credința monoteistă nu este aceeași peste tot. Unii cred în trinitate care afirmă că unicul Dumnezeu este format din trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu spiritul sfânt. Alții cred în varianta „Numai Isus” care afirmă că unicul Dumnezeu al Bibliei S-a manifestat ca Tată în Vechiul Testament, ca Isus în Noul Testament și ca spirit sfânt de atunci până acum. Cu alte cuvinte, Isus este Tatăl, El este Fiul și El este spiritul sfânt. Unicul Dumnezeu cu trei manifestări. Alții, ca mine, cred într-Un Dumnezeu, Tatăl, în Fiul Său Isus Hristos și în spiritul Lor, adică spiritul Tatălui și al Fiului: două Ființe Divine, și totuși un singur Dumnezeu, o Sursă și Tată a tuturor care este deasupra tuturor și prin toți și în toți (1 Corinteni 8:6; Efeseni 4:4-6). Voi reveni la aceasta.

Revenind, Biblia afirmă în mod clar că există un singur Dumnezeu. Atât Vechiul cât și Noul Testament mărturisesc că „Dumnezeu este unul” (Galateni 3:20). Iată câteva versete:

„*Ascultă, O Israel: Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn.*” (Deuteronomul 6:4).

„*Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.*” (1 Corinteni 8:4).

„*Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.*” (Efeseni 4:6).

„*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,*” (1 Timotei 2:5).

„*Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!*” (Iacov 2:19).

Acest adevăr este în general afirmat și crezut de către Isus, apostoli și de către toți iudeii de pe vremea lui Isus. Într-o ocazie, un erudit L-a întrebat pe Isus: „*Care este cea mai mare poruncă dintre toate?*” (Marcu 12:28). Răspunsul lui Isus a început cu cuvintele „*Cea mai mare poruncă este Ascultă, o Israel: Domnul Dumnezeuul nostru este un Domn.*” (Marcu 12:29).

Pentru un evreu, acesta era cel mai important verset pentru a fi memorat. Fiecare evreu îl știa pe dinafară. Observați cu a răspuns eruditul lui Isus:

„*Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și decât toate jertfele.*” (Marcu 12:32, 33).

Aceasta era mărturisirea unei credințe monoteiste: „*Este un singur Dumnezeu ... Și niciun altul decât El.*”

Vă rog să rețineți faptul că acest erudit nu era un Creștin trinitarian din secolul 21. El era un evreu din primul secol. Isus, Cel care discuta cu el, știa lucrul acesta. Isus a fost de asemenea un evreu din primul secol. Înainte de a citi replica lui Isus, trebuie să înțelegem ceea ce credea acest erudit și ceea ce a vrut să spună prin aceste cuvinte.

Cine credeau evreii din primul secol că era Dumnezeu? Observați:

„*Dacă Mă slăvesc Eu Însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru,*” (Ioan 8:54).

Vă rog să nu ratați ideea principală. Isus le-a spus evreilor că „Dumnezeul vostru este Tatăl Meu. Dumnezeul vostru mă slăvește pe Mine.” Aceasta era credința evreilor din primul secol. Isus știa ce credeau ei.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

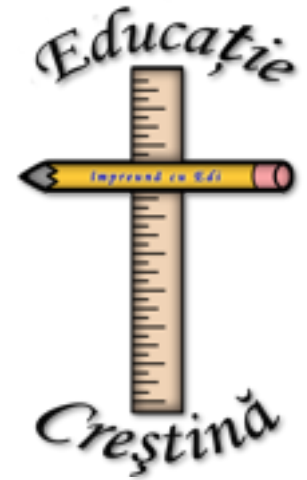
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihăririi lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 121 Ianuarie 2020

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

